

[Aksel Larsen.]

derfor må jeg på mit partis vegne her sige, at vi agter at stemme for den af regeringspartierne foreslåede dagsorden, måske med tilføjelse af det hjertesuk, at det ikke er helt kammeratligt, at de ærede forslagsstillere ikke har ladet os være med til at stille forslaget. Men de skal ikke høre noget ondt for det; vi stemmer for det alligevel.

Jeg vil have lov til at sige, som jeg sagde i 1956, da det ganske vist gik noget anderledes, end det åbenbart kommer til at gå i dag, at når mæglingforslaget er forkastet af arbejderne, er der kun ét at gøre: at få genoptaget forhandlingerne og se at nå frem til et bedre resultat. Hvis der nås et bedre resultat ved de forhandlinger, er det sandsynligt, at arbejderne vil vedtage det. Det afhænger dog naturligvis af, hvor store forbedringerne bliver. Jeg finder det rimeligt at opfordre parterne til at forhandle igen. Jeg finder det rimeligt at sige, at det er ønskeligt, at arbejdskampen hurtigt bliver bragt til afslutning, men naturligvis under den forudsætning, at den bliver bragt til afslutning på en for arbejderne tilfredsstillende måde.

Iver Poulsen: Naturligvis ønsker også mit parti, at den løbende arbejdskonflikt bringes til ophør snarest muligt. Alle kan jo se, at en stor arbejdskonflikt vil koste samfundet uhyre summer og vil tilføje samfundet meget betydelig skade, ikke mindst nu hvor de nye markedsdannelse er under udvikling, hvor konkurrencen er skærpet, og hvor kampen om markederne er tiltagende. For os er den personlige frihed imidlertid så værdifuld, at vi ser med bekymring på enhver begrænsning af denne frihed, og såvel en ophøjelse til lov af det forkastede mæglingforslag som indbringelse af konflikten for en voldgiftsret til afgørelse af arbejdsstridigheder er et så betydeligt indgreb i den personlige frihed, at vi personlig er modstandere af at afgøre arbejdsstridigheder på denne måde. Arbejdsmarkedets parter bør naturligvis være dem,

der som de mest kompetente træffer afgørelsen om lønninger og arbejdsvilkår. Hertil har de to parter deres forhandlingsret og deres strejke- og lockoutret, men man må fastslå, at der med denne frihed følger et stort ansvar over for den tredje part, nemlig det øvrige samfund.

Men når mit parti alligevel vil støtte det af venstre og det konservative folkeparti fremsatte forslag, så er det ud fra... (*Munterhed*)... ja, ja, så er det ud fra ganske bestemte grunde, og vor støtte er ikke et udtryk for, at vi har ændret opfattelse. Vi er principielt imod, at forholdene på arbejdsmarkedet skal ordnes af regering eller folketing. Jeg vil gerne begrunde, hvorfor vi støtter forslaget, men forinden vil jeg fremhæve, at forslaget indeholder to muligheder, en ophøjelse af mæglingforslaget til lov eller en tvungen voldgift. Den første ved vi hvad er, den kender vi, for en sådan ophøjelse til lov har fundet sted mange gange. Med hensyn til den sidste mulighed vil vi tage forbehold, hvis et forslag herom skulle blive fremsat, indtil vi ser, hvordan forslaget ser ud, for vi ønsker naturligvis ikke at tage stilling til noget, vi ikke kender.

Men vore grunde er, at der fra arbejderside offentligt i flere tilfælde er blevet klaget over, at urafstemningen var så dårligt forberedt og så slet tilrettelagt, at arbejderne mener at have ret til at påstå, at de ikke er blevet tilstrækkelig grundigt orienteret om det udviklede mæglingforslags virkelige indhold. Hertil kommer, at man stadig fra arbejderside hævder, at afstemningen i mange tilfælde ikke er blevet gennemført på reglementeret vis, og selv herefter må det jo erkendes — som det også er nævnt af andre ærede ordførere i dag — at arbejdskonflikten hviler på et meget spin-kelt grundlag.

Når et afstemningsresultat er så uhyre vigtigt for et samfund, som en urafstemning om et mæglingforslag er, må det være et rimeligt krav fra samfundets side, at denne afstemning er blevet gennemført på en